

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 316

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 22 aprilie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 358 din 20 martie 2008 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, aprobată prin Legea nr. 102/2006	2-3	Decizia nr. 395 din 25 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) liniuța a treia din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002 privind regimul vamal al mărfurilor comercializate în regim duty-free	10-11
Decizia nr. 380 din 25 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Codul de procedură penală	4-5	Decizia nr. 396 din 25 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11, art. 241 alin. (1) și art. 247 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	12-13
Decizia nr. 384 din 25 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 din Codul de procedură penală	5-6	Decizia nr. 397 din 25 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat.....	13-14
Decizia nr. 389 din 25 martie 2008 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, aprobată prin Legea nr. 102/2006	6-8	Decizia nr. 398 din 25 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	15-16
Decizia nr. 393 din 25 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3 pct. 1 și 12, art. 18, 20, 25, 27, 31 și 32 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, precum și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003	8-10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 358

din 20 martie 2008

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, aprobată prin Legea nr. 102/2006

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia Mi	— prim-magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări prin Legea nr. 102/2006, excepție ridicată de Societatea Comercială „Salubritate, Apă și Canal” Voluntari — S.R.L. în Dosarul nr. 3.706/300/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, cauză înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 1.741D/2007.

La apelul nominal răspunde Autoritatea Rutieră Română, reprezentată prin Daniela Bucsa, consilier juridic, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.742D/2007, nr. 1.743D/2007, nr. 1.744D/2007, nr. 1.745D/2007, nr. 1.748D/2007, nr. 1.749D/2007, nr. 1.751D/2007, nr. 1.752D/2007, nr. 1.753D/2007, nr. 1.754D/2007, nr. 1.755D/2007, nr. 1.756D/2007 și nr. 1.757D/2007, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 1.741D/2007, primul înregistrat.

La apelul nominal răspunde aceeași parte, prin reprezentant, lipsă fiind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre părți și dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele susmenționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.742D/2007, nr. 1.743D/2007, nr. 1.744D/2007, nr. 1.745D/2007, nr. 1.748D/2007, nr. 1.749D/2007, nr. 1.751D/2007, nr. 1.752D/2007, nr. 1.753D/2007, nr. 1.754D/2007, nr. 1.755D/2007, nr. 1.756D/2007 și nr. 1.757D/2007 la Dosarul nr. 1.741D/2007.

Partea prezentă și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării, întrucât dosarele au aceleași părți și același obiect.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 14 și ale art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.742D/2007, nr. 1.743D/2007, nr. 1.744D/2007, nr. 1.745D/2007, nr. 1.748D/2007, nr. 1.749D/2007, nr. 1.751D/2007, nr. 1.752D/2007, nr. 1.753D/2007, nr. 1.754D/2007, nr. 1.755D/2007, nr. 1.756D/2007 și nr. 1.757D/2007 la Dosarul nr. 1.741D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Autorității Rutiere Române solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, depunând note scrise la dosar.

Reprezentantului Ministerului Public, de asemenea, pune concluzii de respingere a excepțiilor de neconstituționalitate, invocând și jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 27 septembrie 2007, 22 octombrie 2007, 8 noiembrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 3.706/300/2007, nr. 3.709/300/2007, nr. 3.717/300/2007, nr. 3.936/301/2007, nr. 3.347/300/2007, nr. 3.705/300/2007, nr. 3.710/300/2007, nr. 3.711/300/2007, nr. 3.714/300/2007, nr. 3.715/300/2007, nr. 3.716/300/2007, nr. 3.718/300/2007, nr. 3.720/300/2007 și, respectiv, nr. 3.981/301/2007, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări prin Legea nr. 102/2006.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Salubritate, Apă și Canal” Voluntari — S.R.L. într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva unei sancțiuni contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut asemănător, se susține că prevederile art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, **aprobată cu modificări prin Legea nr. 102/2006,** prin care s-a instituit obligația generală de obținere a licenței de traseu, încalcă dispozițiile art. 53 și ale art. 135 alin. (1) din Constituție, deoarece restrâng în mod nejustificat „exercitarea unui drept fundamental cu privire la libertatea economică”. Autorul excepției susține că, în cazul neadmiterii excepției, se va crea premisa încălcării art. 47, 49 și 50 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări prin Legea nr. 102/2006, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 9 mai 2006, care au următorul cuprins: „*Transportul rutier public de persoane prin servicii regulate pe un traseu județean sau interjudețean se poate efectua de către operatorii de transport rutier numai pe baza licenței de traseu eliberate de Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, perioada de valabilitate a acesteia fiind limitată de perioada de valabilitate a programului de transport.*”

Autorul excepției, în esență, susține că prevederile criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 53 privind *restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 135 alin. (1) referitor la *economia României*, iar în situația respingerii excepției, susține că se va crea premisa încălcării art. 47, 49 și 50 din Constituție.

Examinând dispozițiile criticate în contextul întregului act normativ, Curtea Constituțională constată că scopul reglementării a fost organizarea și asigurarea desfășurării transporturilor rutiere în condiții de siguranță, de calitate și de protecția mediului. Având în vedere că activitatea de transport public rutier este de interes general, Curtea reține că legiuitorul a înțeles să reglementeze competența autorităților publice de resort de a organiza serviciul regulat de persoane prin elaborarea programului de transport și prin acordarea licențelor de transport acelor operatori ce îndeplinesc condiții de onorabilitate, capacitate financiară și competență profesională.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 102/2006, excepție ridicată de Societatea Comercială „Salubritate, Apă și Canal” Voluntari — S.R.L. în dosarele nr. 3.347/300/2007, nr. 3.705/300/2007, nr. 3.706/300/2007, nr. 3.709/300/2007, nr. 3.710/300/2007, nr. 3.711/300/2007, nr. 3.714/300/2007, nr. 3.715/300/2007, nr. 3.716/300/2007, nr. 3.717/300/2007, nr. 3.718/300/2007, nr. 3.720/300/2007, nr. 3.936/301/2007, și, respectiv, nr. 3.981/301/2007 ale Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

Față de acestea, Curtea reține că prin dispozițiile art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 102/2006, s-a instituit o garanție a siguranței transportului de interes public, or, în aceste condiții, prevederile criticate sunt în concordanță cu dispozițiile art. 53 din Constituție. Textul criticat are ca obiectiv final siguranța transporturilor rutiere de interes public, și de aceea el se constituie ca o garanție a dreptului la viață și la integritate fizică, fiind în consens cu art. 1 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „*România este stat de drept [...] în care [...] drepturile și libertățile cetățenilor [...] reprezintă valori supreme [...]*”. Tocmai de aceea dispozițiile art. 53 alin. (1) din Constituție prevăd că exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, printre altele, pentru apărarea drepturilor și a libertăților cetățenilor.

Curtea Constituțională reține însă că autorul excepției, în realitate, nu a invocat restrângerea unui drept sau a unei libertăți fundamentale, având în vedere că „libertatea economică” nu este consacrată prin Constituție ca fiind o libertate fundamentală. Aceasta este o valoare economică ce își extrage dinamismul din libertatea comerțului și din libera concurență.

Referitor la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, în raport cu dispozițiile art. 135 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că acestea nu aduc atingere libertății economice, principiilor economiei de piață, libertății comerțului și concurenței loiale. Legiuitorul a urmărit ca prin adoptarea dispozițiilor criticate să asigure condiții egale de desfășurare a activității operatorilor de transport rutier, care le oferă cadrul necesar concurenței loiale, în condiții de ordine și de siguranță.

Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 47 privind *nivelul de trai*, a art. 49 privind *protecția copiilor și a tinerilor* și a art. 50 privind *protecția persoanelor cu handicap* din Legea fundamentală, Curtea constată că acestea nu au relevanță în cauză.

În același sens s-a mai pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 110 din 14 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 6 martie 2008.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 380

din 25 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Bara Arpad Attila în Dosarul nr. 59.4/268/2007 al Tribunalului Harghita — Secția penală

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 59.4/268/2007, **Tribunalul Harghita — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Bara Arpad Attila.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că art. 52 din Codul de procedură penală este neconstituțional, întrucât nu mai prevede posibilitatea atacării cu recurs a încheierii de respingere a cererii de recuzare, ceea ce generează o încălcare a dreptului la un proces echitabil, a prezumției de nevinovăție și a dreptului la apărare.

Tribunalul Harghita — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. Totodată, apreciază că „recurentul se plânge de fapt de soluția de respingere dată de prima instanță cererii sale de recuzare”, aspect care însă nu poate face obiectul excepției de neconstituționalitate, urmând a fi verificat „în calea de atac ce poate fi promovată o dată cu fondul”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile art. 21 și 24 din Constituție și, prin urmare, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Cu privire la art. 23 alin. (11) din Constituție, invocată în motivarea excepției, se apreciază că nu are incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 52 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: *„Abținerea sau recuzarea judecătorului, procurorului, magistratului-asistent sau grefierului se soluționează de un alt complet, în ședință secretă, fără participarea celui ce declară că se abține sau care este recuzat.*

Examinarea declarației de abținere sau a cererii de recuzare se face de îndată, ascultându-se procurorul când este prezent în instanță, iar dacă se găsește necesar, și părțile, precum și persoana care se abține sau a cărei recuzare se cere.

Când abținerea sau recuzarea privește cazul prevăzut în art. 46 și 49 alin. 1, instanța, admitând recuzarea, stabilește care dintre persoanele arătate în menționatele texte nu va lua parte la judecarea cauzei.

În caz de admitere a abținerii sau a recuzării, se va stabili în ce măsură actele îndeplinite ori măsurile dispuse se mențin.

Când pentru soluționarea abținerii sau a recuzării nu se poate alcătui completul potrivit alin.1, abținerea sau recuzarea se soluționează de instanța ierarhic superioară. În cazul în care găsește întemeiată abținerea sau recuzarea și, din cauza abținerii sau recuzării, nu se poate alcătui completul de judecată la instanța competentă să soluționeze cauza, instanța ierarhic superioară desemnează pentru judecarea cauzei o instanță egală în grad cu instanța în fața căreia s-a formulat abținerea sau recuzarea.

Este inadmisibilă recuzarea judecătorului chemat să decidă asupra recuzării.

Încheierea prin care s-a admis sau s-a respins abținerea, ca și aceea prin care s-a admis recuzarea, nu sunt supuse niciunei căi de atac.”

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil, în art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție și în art. 24 referitor la dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

Reglementarea procedurii de soluționare a cererilor de recuzare reflectă preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității acestei proceduri, iar normele criticate dau expresie acestei preocupări. Astfel, potrivit art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală, examinarea cererii de recuzare se face „de îndată”, iar părțile sunt ascultate numai „dacă se găsește necesar”, în vederea împiedicării tergiversării soluționării cererii de recuzare și, implicit, a cauzei în care aceasta a fost formulată.

În ceea ce privește încheierea de respingere a cererii de recuzare, se constată că aceasta nu soluționează fondul cauzei și, de aceea, lipsa unei căi de atac separate împotriva acestei încheieri nu este contrară dispozițiilor art. 21 din Constituție. Faptul că o asemenea încheiere nu poate fi atacată separat cu recurs se explică, pe de o parte, prin necesitatea evitării unei prelungiri abuzive a procesului, iar pe de altă parte, prin aceea

că respectiva încheiere poate fi atacată cu recurs o dată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei. De asemenea, normele criticate nu aduc atingere dreptului persoanei ca în tot cursul procesului să fie asistată de un avocat, ales sau numit din oficiu, și de a se prevala, neîngrădit, de toate garanțiile pe care le presupune un proces echitabil, astfel încât nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a prevederilor art. 24 din Constituție, privind dreptul la apărare.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Bara Arpad Attila în Dosarul nr. 59.4/268/2007 al Tribunalului Harghita — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 384 din 25 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Mircea Surcel în Dosarul nr. 1.666/116/2007 al Tribunalului Călărași — Secția penală.

La apelul nominal este prezent apărătorul ales al autorului excepției, dl avocat Ion Gureșoae din cadrul Baroului București, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, acesta solicită admiterea excepției așa cum a fost formulată, susținând că textul de lege criticat, în actuala redactare, încalcă dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil. Arată în ce a constat încălcarea acestor drepturi în situația de fapt dedusă judecății instanței în fața căreia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

Ministerul Public solicită respingerea excepției ca inadmisibilă, arătând că este criticat art. 250 din Codul de procedură penală din perspectiva caracterului incomplet al acestuia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

De altfel, în același sens, Curtea s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 302 din 9 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 30 august 2005, ale cărei soluție și considerente sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe.

Prin Încheierea din 15 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.666/116/2007, **Tribunalul Călărași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată în dosarul menționat de Mircea Surcel.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că „art. 250 din Codul de procedură penală, în redactarea actuală, nu asigură inculpatului dreptul la un proces echitabil, în sensul că, din moment ce nu există nicio prevedere care să cenzureze, mai precis să oblige organul de anchetă în momentul prezentării materialului de urmărire penală, dosarul, cu întreg materialul, ar trebui să fie înregistrat și numerotat, nemaifiind suspiciunea că parchetul ar avea posibilitatea să adauge noi probe. Prin aceasta se îngreșează posibilitatea învinutului sau inculpatului să își formuleze apărările în mod corespunzător și, implicit, prin aceasta se încalcă și dreptul la apărare”.

Tribunalul Călărași — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Apreciază că inculpatului nu i-a fost încălcat dreptul la apărare și i-a fost prezentat în mod legal materialul de urmărire penală, arătând totodată că nu există nicio prevedere legală care să oblige organul de anchetă ca, în momentul prezentării materialului de urmărire penală, să aibă dosarul numerotat, „acesta fiind un aspect de ordine interioară”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. Se face referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie și se arată că, în realitate, excepția de neconstituționalitate invocată vizează aspecte legate de interpretarea legii, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 250 din Codul de procedură penală, având următorul conținut: „După punerea în mișcare a acțiunii penale, dacă au fost efectuate toate actele de urmărire necesare, organul de cercetare penală cheamă pe inculpat în fața sa și:

a) îi pune în vedere că are dreptul de a lua cunoștință de materialul de urmărire penală, arătându-i și încadrarea juridică a faptei săvârșite;

b) îi asigură posibilitatea de a lua de îndată cunoștință de material. Dacă inculpatul nu poate să citească, organul de cercetare penală îi citește materialul;

c) îl întreabă, după ce a luat cunoștință de materialul de urmărire penală, dacă are de formulat cereri noi sau dacă voințe să facă declarații suplimentare.”

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cele ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că s-a mai pronunțat, în jurisprudența sa, asupra constituționalității art. 250 din Codul de procedură penală, prin raportare la dispozițiile art. 21 și 24 din Legea fundamentală, reținând că aceste prevederi legale constituie veritabile garanții ale dreptului la apărare și ale dreptului la un proces echitabil.

În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 95 din 15 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 14 martie 2005, și Decizia nr. 636 din 3 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 875 din 26 octombrie 2006, ale căror considerente sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții.

În plus, prin criticile formulate în prezenta cauză se solicită, în realitate, modificarea textului de lege criticat, în sensul ca acesta să reglementeze obligația numerotării dosarului, respectiv a materialului de urmărire penală. Asemenea critici excedează însă competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Mircea Surcel în Dosarul nr. 1.666/116/2007 al Tribunalului Călărași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 389
din 25 martie 2008

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, aprobată prin Legea nr. 102/2006

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător

Ion Tiucă — procuror
Claudia Miu — prim-magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, aprobată

cu modificări prin Legea nr. 102/2006, excepție ridicată de Societatea Comercială „Salubritate, Apă și Canal” Voluntari — S.R.L. în Dosarul nr. 3.713/300/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, cauză înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 1.826D/2007.

La apelul nominal răspunde Autoritatea Rutieră Română, reprezentată prin Daniela Bucsa, consilier juridic, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.827D/2007, nr. 1.828D/2007, nr. 1.829D/2007, nr. 1.830D/2007, nr. 1.831D/2007, nr. 1.832D/2007 și nr. 1.833D/2007, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 1.826D/2007, primul înregistrat.

La apel răspunde aceeași parte, prin reprezentant, lipsă fiind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre părți și dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele susmenționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.827D/2007, nr. 1.828D/2007, nr. 1.829D/2007, nr. 1.830D/2007, nr. 1.831D/2007, nr. 1.832D/2007 și nr. 1.833D/2007 la Dosarul nr. 1.826D/2007.

Partea prezentă și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării, întrucât dosarele au aceleași părți și același obiect.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.827D/2007, nr. 1.828D/2007, nr. 1.829D/2007, nr. 1.830D/2007, nr. 1.831D/2007, nr. 1.832D/2007 și nr. 1.833D/2007 la Dosarul nr. 1.826D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Autorității Rutiere Române, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, depunând note scrise la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public, de asemenea, pune concluzii de respingere a excepțiilor de neconstituționalitate, invocând și jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 29 octombrie 2007, 5, 12, 19 și 29 noiembrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 3.349/300/2007, nr. 3.713/300/2007, nr. 3.348/300/2007, nr. 3.351/300/2007, nr. 4.028/301/2007, nr. 3.345/300/2007, nr. 8.228/300/2007 și, respectiv, nr. 3.346/300/2007, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări prin Legea nr. 102/2006.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Salubritate, Apă și Canal” Voluntari — S.R.L. într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva unei sancțiuni contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut asemănător, se susține că prevederile art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, **aprobată cu modificări prin Legea nr. 102/2006,** prin care s-a instituit obligația generală de obținere a licenței de traseu, încalcă dispozițiile art. 53 și art. 135 alin. (1) din Constituție, deoarece restrâng în mod nejustificat „exercitarea unui drept fundamental cu privire la libertatea economică”. Autorul excepției susține că, în cazul neadmiterii excepției, se va crea premisa încălcării art. 47, 49 și 50 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări prin Legea nr. 102/2006, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 9 mai 2006, care au următorul cuprins: *„Transportul rutier public de persoane prin servicii regulate pe un traseu județean sau interjudețean se poate efectua de către operatorii de transport rutier numai pe baza licenței de traseu eliberate de Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, perioada de valabilitate a acesteia fiind limitată de perioada de valabilitate a programului de transport.”*

Autorul excepției, în esență, susține că prevederile criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 53 privind *restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 135 alin. (1) referitor la *economia României*, iar în situația respingerii excepției, susține că se va crea premisa încălcării art. 47, 49 și 50 din Constituție.

Examinând dispozițiile criticate în contextul întregului act normativ, Curtea Constituțională constată că scopul reglementării a fost organizarea și asigurarea desfășurării transporturilor rutiere în condiții de siguranță, de calitate și de protecția mediului. Având în vedere că activitatea de transport public rutier este de interes general, Curtea reține că legiuitorul a înțeles să reglementeze competența autorităților publice de resort de a organiza serviciul regulat de persoane prin elaborarea programului de transport și prin acordarea licențelor de transport acelor operatori ce îndeplinesc condiții de onorabilitate, capacitate financiară și competență profesională.

Față de acestea, Curtea reține că prin dispozițiile art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 102/2006, s-a instituit o garanție a siguranței transportului de interes public, or, în aceste condiții, prevederile criticate sunt în concordanță cu dispozițiile art. 53 din Constituție. Textul criticat are ca obiectiv final siguranța transporturilor rutiere de interes public și de aceea el se constituie ca o garanție a dreptului la viață și la integritate fizică, fiind în consens cu art. 1 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia *“România este stat de drept [...] în care[...] drepturile și libertățile cetățenilor [...] reprezintă valori supreme [...]”*. Tocmai de aceea dispozițiile art. 53 alin. (1) din Constituție prevăd că exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, printre altele, pentru apărarea drepturilor și a libertăților cetățenilor.

Curtea Constituțională reține însă că autorul excepției, în realitate, nu a invocat restrângerea unui drept sau a unei libertăți fundamentale, având în vedere că „libertatea economică” nu este consacrată prin Constituție ca fiind o libertate fundamentală. Aceasta este o valoare economică ce își extrage dinamismul din libertatea comerțului și din libera concurență.

Referitor la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, în raport cu dispozițiile art. 135 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că acestea nu aduc atingere libertății economice, principiilor economiei de piață, libertății comerțului și concurenței loiale. Legiuitorul a urmărit ca prin

adoptarea dispozițiilor criticate să asigure condiții egale de desfășurare a activității operatorilor de transport rutier, care le oferă cadrul necesar concurenței loiale, în condiții de ordine și de siguranță.

Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 47 privind *nivelul de trai*, a art.49 privind *protecția copiilor și a tinerilor* și a art. 50 privind *protecția persoanelor cu handicap* din Legea fundamentală, Curtea constată că acestea nu au relevanță în cauză.

În același sens s-a mai pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 110 din 14 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 6 martie 2008.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art.11 alin.(1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 102/2006, excepție ridicată de Societatea Comercială „Salubritate, Apă și Canal” Voluntari — S.R.L. în dosarele nr. 3.345/300/2007, nr. 3.346/300/2007, nr. 3.348/300/2007, nr. 3.349/300/2007, nr. 3.351/300/2007, nr. 3.713/300/2007, nr. 4.028/301/2007 și nr. 8.228/300/2007 ale Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 393
din 25 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3 pct. 1 și 12, art. 18, 20, 25, 27, 31 și 32 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, precum și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin avocat Florin Doran, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea excepției. Se arată că dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor art. 53, 57, 126 și 135 din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, considerând că textele legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate în susținerea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 22.491/3/2007, **Tribunalul București — Secția a VII-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3 pct. 1 și 12, art. 18, 20, 25, 27, 31 și 32 din Legea nr. 85/2006,**

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3 pct. 1 și 12, art. 18, 20, 25, 27, 31 și 32 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, precum și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gerovital Cosmetics” — S.A. în Dosarul nr. 22.491/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

precum și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gerovital Cosmetics” — S.A. în cauza ce are ca obiect judecarea procedurii de insolvență.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține următoarele:

— Art. 1 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, care prevede că procedura reglementată de lege se aplică debitorilor aflați în stare de insolvență sau de insolvență iminentă, „induc un caracter imperativ al procedurii”, iar față de debitor „aplică o etichetă” care îi afectează grav dreptul de proprietate, contravine prevederilor art. 9, art. 44 alin. (2) teza întâi, art. 45, 53, 57, art. 126 alin. (1), precum și art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție.

— Art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006, care prevede situația în care insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul nu a plătit o datorie în 30 de zile, încalcă textele constituționale invocate, în condițiile în care nu instituie în sarcina creditorului nici o obligație de a dovedi starea de insolvență a debitorului.

— Art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 stabilește un prag prea mic pentru a determina insolvența, iar teza a doua nu specifică dacă este vorba de 6 salarii ale unui singur salariat sau cumularea a 6 salarii indiferent de la câți angajați provine creanța.

— Referitor la celelalte texte din Legea nr. 85/2006 care constituie obiectul excepției de neconstituționalitate, și anume art. 18, 20, 25, 27, 31 și 32, autorul excepției nu face nicio motivare concretă pentru fiecare dintre ele, ci arată doar că încalcă dispozițiile constituționale menționate.

— Dispozițiile art. 28 alin. (2) din Legea nr. 54/2003, care permit sindicatului de a formula în numele membrilor lui o cerere de deschidere a procedurii de insolvență, sunt neconstituționale, în raport de art. 9 și 57 din Constituție, în măsura în care nu conțin nicio nuanțare în raport de gravitatea demersului și nu instituie nicio procedură prealabilă de conciliere.

Tribunalul București — Secția a VII-a comercială apreciază că excepția este neîntemeiată. Se arată că specificul procedurii de insolvență cuprinde reguli speciale care derogă de la normele dreptului comun, iar stabilirea lor constituie atributul exclusiv al legiuitorului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că aspectele invocate de către autorul excepției nu constituie o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii, de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1), art. 3 pct. 1 și 12, art. 18, 20, 25, 27, 31 și 32 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, precum și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 5 februarie 2003.

Dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 stabilesc categoriile de debitori aflați în stare de insolvență sau de insolvență iminentă cărora li se aplică procedura.

Prevederile art. 3 pct. 1 și 12 prevăd semnificația termenilor de „insolvență” și „valoare-prag”.

Dispozițiile art. 28 alin. (2) din Legea nr. 54/2003 prevăd dreptul organizațiilor sindicale de a întreprinde orice acțiune, fără a avea nevoie de un mandat expres, în numele membrilor lor.

Celelalte texte legale cuprind prevederi referitoare la administratorul special (art. 18), atribuțiile administratorului judiciar (art. 20), cererea debitorului aflat în stare de insolvență (art. 27), cererile creditorilor (art. 31) și deschiderea procedurii insolvenței (art. 32).

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 9 privind sindicatele, patronatele și asociațiile profesionale, art. 44 alin. (2) teza întâi referitor la garantarea proprietății private, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 referitor la exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 126 alin. (1) referitor la realizarea justiției, precum și art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) privind economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Autorul excepției susține, în esență, că dispozițiile art. 1 alin. (1) și ale art. 3 pct. 1 și 12 din Legea nr. 85/2006 „induc un caracter imperativ al procedurii”, nu instituie în sarcina creditorului nicio obligație de a dovedi starea de insolvență a debitorului, stabilesc un prag prea mic pentru a determina insolvența, iar art. 28 alin. (2) din Legea nr. 54/2003 nu instituie o procedură prealabilă de conciliere și nu conține nuanțări în raport de gravitatea demersului.

Referitor la celelalte prevederi legale criticate din Legea nr. 85/2006, și anume art. 18, 20, 25, 27, 31 și 32, autorul excepției, fără să motiveze în vreun fel, arată doar că încalcă dispozițiile constituționale invocate.

Având în vedere modul în care a fost formulată excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul acesteia, fără să susțină concret în ce constă încălcarea prevederilor constituționale menționate, critică, de fapt, modalitatea de redactare a textelor de lege. Or, astfel de critici, chiar dacă ar fi reale, nu pot constitui obiect al controlului de constituționalitate, având în vedere dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

În consecință, Curtea constată, sub acest aspect, că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3 pct. 1 și 12, art. 18, 20, 25, 27, 31 și 32 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, precum și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gerovital Cosmetics” — S.A. în Dosarul nr. 22.491/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 395 din 25 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) liniuța a treia din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002 privind regimul vamal al mărfurilor comercializate în regim duty-free

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) liniuța a treia din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002 privind regimul vamal al mărfurilor comercializate în regim duty-free, excepție ridicată de Societatea Comercială „ASA Diplomatic Shop” — S.R.L. în Dosarul nr. 15.341/299/2007 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, arătând că nu sunt încălcate prevederile constituționale referitoare la libertatea comerțului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 15.341/299/2007, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 3 alin. (1) ultimul paragraf din Legea nr. 132/2003”**, excepție ridicată de Societatea Comercială „ASA Diplomatic Shop” — S.R.L. în cauza ce are ca obiect judecarea plângerii contravenționale formulate de autorul excepției împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că „art. 3 alin. (1) ultimul paragraf din Legea

nr. 132/2003” contravine prevederilor art. 16 alin. (1), art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, pentru faptul că stabilește singura locație admisibilă de exercitare a comerțului în regim duty-free doar în spațiile comerciale existente în incinta complexului Clubul Diplomatic București, unde deja se desfășoară o astfel de activitate.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile legale criticate nu contravin niciunui text constituțional invocat.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că stabilirea condițiilor astfel cum sunt reglementate de textul legal reprezintă o opțiune a legiuitorului, care dă expresie preocupării statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie „art. 3 alin. (1) ultimul paragraf din Legea nr. 132/2003”. Din analiza dispozițiilor legale criticate rezultă că, în realitate, critica de neconstituționalitate privește art. 3 alin. (1) liniuța a treia din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002 privind regimul vamal al mărfurilor comercializate în regim duty-free, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 676 din 11 septembrie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2003, modificată prin Legea nr. 330/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 631 din 21 iulie 2006, text de lege asupra căruia Curtea urmează să se pronunțe.

Prevederile legale criticate au următorul cuprins:

Art. 3: „(1) Comercializarea mărfurilor cu amănuntul, în valută, în regim duty-free se face: [...]

— prin magazinele duty-free diplomatice situate în spații aflate în incinta complexului Clubul Diplomatic București.”

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 45 referitoare la libertatea economică și art. 135 alin. (2) lit. a) privind libertatea comerțului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Dispozițiile art. 3 alin. (1) liniuța a treia din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002 stabilesc modalitatea în care pot fi comercializate mărfurile cu amănuntul, în valută, în regim duty-free, și anume prin magazinele aflate în incinta complexului Clubul Diplomatic București. Din analiza textului art. 3 alin. (1) din ordonanța de urgență, rezultă că, în realitate, aceasta nu este singura locație de comercializare a mărfurilor cu amănuntul, în valută, în regim duty-free, cum susține autorul excepției. Alin. (1) liniuțele unu și doi al art. 3 din ordonanța de urgență prevăd și alte locații, și anume:

„[...] — prin magazinele autorizate să comercializeze mărfuri în regim duty-free, ce pot fi amplasate numai pe partea dreaptă a sensului de ieșire din țară, în punctele de trecere a frontierei de stat terestre, navale și în aeroporturi internaționale, după locurile stabilite pentru efectuarea controlului vamal;

— la bordul navelor și aeronavelor care efectuează curse în trafic extern de pasageri, în exclusivitate pentru persoanele care călătoresc având o destinație internațională.”

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 45 din Constituție care prevăd accesul liber la o activitate economică nu sunt încălcate. Textul constituțional

garantează exercitarea libertății economice în condițiile legii. Regula generală fiind aceea că pe teritoriul României comercializarea produselor și a serviciilor se face în moneda națională, iar taxele se stabilesc prin lege, importul cu scutire de la plata taxelor vamale, precum și comercializarea produselor în valută constituie excepții de la această regulă generală. Lista produselor care pot fi importate fără plata taxelor vamale și a celor din import ori din producția internă, care pot fi comercializate în valută, precum și locurile unde se poate exercita comerțul în regim duty-free se stabilesc strict prin lege sau prin reglementări emise de organele centrale ale administrației publice, abilitate pentru aceasta de lege, cum este și cazul în această cauză. De altfel, chiar autorului excepției nu i s-a interzis să comercializeze mărfuri cu amănuntul în regim duty-free, ci a fost sancționat pe motiv că nu a făcut demersurile impuse de lege pentru a putea funcționa în locația respectivă.

Curtea reține totodată că prevederile legale criticate nu încalcă nici dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție care consfințesc libertatea comerțului și protecția concurenței loiale. Potrivit alin. 2) lit. b) al aceluiași articol constituțional, statul este obligat să asigure protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară. Or, art. 3 alin (1) liniuța a treia din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002, prin restricționarea comercializării mărfurilor cu amănuntul, în valută, în regim duty-free, asigură tocmai protejarea intereselor naționale în economia de piață.

Pe cale de consecință, Curtea constată că prevederile legale criticate sunt în conformitate și cu dispozițiile constituționale referitoare la egalitatea în drepturi.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 232 din 25 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 2 iulie 2004, a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 132/2003 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2002 privind regimul vamal al mărfurilor comercializate în regim duty-free, precum și a dispozițiilor art. 3 și art. 8 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002, constatând că nu sunt încălcate dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Întrucât în cauza de față nu au fost aduse elemente noi de natură să reconsidere jurisprudența Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) liniuța a treia din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002 privind regimul vamal al mărfurilor comercializate în regim duty-free, excepție ridicată de Societatea Comercială „ASA Diplomatic Shop” — S.R.L. în Dosarul nr. 15.341/299/2007 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 396
din 25 martie 2008referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11, art. 241 alin. (1)
și art. 247 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11, art. 241 alin. (1) și art. 247 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „TCF Imex” — S.R.L. în Dosarul nr. 2.367/113/2007 al Tribunalului Brăila — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.367/113/2007, **Tribunalul Brăila — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11, art. 241 alin. (1) și art. 247 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „TCF Imex” — S.R.L. în cauza ce are ca obiect judecarea plângerii autorului excepției împotriva deciziei emise de Inspecția Muncii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile art. 11, art. 241 alin. (1) și art. 247 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 9 și art. 41 alin. (2) din Constituție. În opinia sa, clauzele contractelor colective de muncă nu pot produce efecte decât pentru părțile contractante, iar extinderea efectelor unor clauze contractuale și în privința altor persoane, menționate de textele legale criticate, contravine prevederilor constituționale invocate.

Tribunalul Brăila — Secția comercială și contencios administrativ apreciază că excepția este neîntemeiată. Se arată că textele legale la care se referă autorul excepției nu contravin prevederilor constituționale invocate, deoarece au rolul de a proteja salariații care nu au aderat la o organizație sindicală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că aspectele invocate de autorul excepției nu sunt contrare prevederilor constituționale invocate, ci, dimpotrivă, reprezintă o concretizare a dispozițiilor Legii fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11, art. 241 alin. (1) și art. 247 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, care au următorul conținut:

— Art. 11: „*Clauzele contractului individual de muncă nu pot conține prevederi contrare sau drepturi sub nivelul minim stabilit prin acte normative ori prin contracte colective de muncă.*”;

— Art. 241: „*(1) Clauzele contractelor colective de muncă produc efecte după cum urmează:*

a) pentru toți salariații angajatorului, în cazul contractelor colective de muncă încheiate la acest nivel;

b) pentru toți salariații încadrați la angajatorii care fac parte din grupul de angajatori pentru care s-a încheiat contractul colectiv de muncă la acest nivel;

c) pentru toți salariații încadrați la toți angajatorii din ramura de activitate pentru care s-a încheiat contractul colectiv de muncă la acest nivel;

d) pentru toți salariații încadrați la toți angajatorii din țară, în cazul contractului colectiv de muncă la nivel național.”;

— Art. 247: „*În cazul în care la nivel de angajator, grup de angajatori sau ramură nu există contract colectiv de muncă, se aplică contractul colectiv de muncă încheiat la nivel superior.*”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu următoarele texte din Constituție: art. 9 privind sindicatele, patronatele și asociațiile profesionale și art. 41 alin. (2) referitor la munca și protecția socială a muncii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Dispozițiile legale criticate nu contravin sub nicio formă prevederilor art. 9 din Constituție. Dimpotrivă, ele stabilesc condițiile în care își pot desfășura activitatea sindicatele, patronatele și asociațiile profesionale, în conformitate cu textul constituțional. Prevederea că pentru salariații care nu au încheiat contract colectiv de muncă se aplică contractul colectiv de muncă încheiat la nivel superior corespunde dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Constituție care consfințesc că toți salariații au dreptul la măsuri de protecție socială, iar nu numai cei care au încheiat contracte colective de muncă. Totodată, potrivit art. 135 alin. (2) din Legea fundamentală, statul este obligat să protejeze interesele naționale, iar în baza lit. f) a aceluiași alineat, să creeze condițiile necesare pentru creșterea calității vieții, de care să poată beneficia inclusiv angajații care nu au încheiat contractul colectiv de muncă.

În consecință, obligația prevăzută de lege în sarcina angajatorilor de a asigura tuturor salariaților, inclusiv celor care nu au încheiat contracte colective de muncă, un nivel minim privind salarizarea și alte drepturi și obligații ce decurg din raporturile de muncă rezultă tocmai din prevederile constituționale menționate referitoare la atribuțiile statului.

Prin Decizia nr. 96 din 5 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 241 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 28 februarie 2008, Curtea Constituțională a statuat că „rațiunea reglementării încheierii contractelor colective de muncă atât la nivel de unitate, cât și la nivel de ramură și la nivel național, constă în aplicarea dispozițiilor art. 41 alin. (5) din Constituție, care garantează atât dreptul la negocieri colective în materie de muncă, cât și caracterul obligatoriu al convențiilor colective. Totodată, una dintre obligațiile statului de a crea condițiile necesare pentru creșterea calității vieții, prevăzută la art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, constă tocmai în asigurarea în mod unitar a drepturilor minimale tuturor salariaților din întreaga țară sau din unitățile care aparțin unei anumite ramuri a economiei. Acest scop nu s-ar putea realiza dacă nu s-ar prevedea caracterul

obligatoriu al contractelor colective de muncă încheiate la un nivel superior pentru negocierea clauzelor contractelor colective de muncă la niveluri inferioare, în ceea ce privește drepturile minimale ale angajaților.”

De altfel, Curtea a statuat și în Decizia nr. 511 din 15 iunie 2006 referitoare la dispozițiile art. 8 alin. (1) și (2) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă și ale art. 238 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 13 iulie 2006, că „dispozițiile contractului colectiv de muncă încheiat la nivel național sau la nivel de ramură constituie izvor de drept (ca și legea) la încheierea contractelor colective de muncă la nivel de unitate, ceea ce impune respectarea clauzelor referitoare la drepturile minimale”. Prin aceeași decizie însă instanța de contencios constituțional a arătat că „părțile, cu respectarea acestor obligații firești, au toată libertatea să negocieze și alte clauze, precum și drepturi superioare”.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11, art. 241 alin. (1) și art. 247 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „TCF Imex” — S.R.L. în Dosarul nr. 2.367/113/2007 al Tribunalului Brăila — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 397 din 25 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Ioan Nicoară în Dosarul nr. 1.257/85/2006 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, considerând că textele legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate în susținerea excepției.

CURTEA,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, excepție ridicată de

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.257/85/2006, **Tribunalul Sibiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005, excepție ridicată de Ioan Nicoară în cauza ce are ca obiect judecarea contestației la decizia de pensionare formulată de autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (5), art. 15, art. 16 alin. (1) și art. 47 din Constituție. Arată că beneficiază de o pensie de urmaș, „iar în prezent [este] dezavantajat și prejudiciat prin punctajul inferior și substanțial diminuat rezultat”.

Tribunalul Sibiu — Secția civilă apreciază că excepția este vădit nefondată. Se arată că actele normative la care se referă autorul excepției nu contravin textelor constituționale invocate, ci, dimpotrivă, conțin reglementări menite să conducă la recalcularea tuturor categoriilor de pensii din sistemul public.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că operațiunea de recalculare a pensiilor se efectuează după data intrării în vigoare a ordonanței și are efecte numai pentru viitor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 7 februarie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 78/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 11 aprilie 2005.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, excepție ridicată de Ioan Nicoară în Dosarul nr. 1.257/85/2006 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

Autorul excepției susține că ordonanța de urgență, în ansamblu, este neconstituțională în raport cu următoarele dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (5) referitor la respectarea Constituției și a legilor, art. 15 referitor la universalitatea drepturilor și obligațiilor și al neretroactivității legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 47 referitor la nivelul de trai.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 120 din 15 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 26 martie 2007, dar și prin alte decizii, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005. Cu acel prilej, Curtea a constatat că nu este încălcată niciuna dintre prevederile constituționale invocate în această cauză. S-a reținut că „operațiunea de recalculare privește în mod inevitabil trecutul, pentru că stagiul de cotizare a fost realizat în trecut, dar se efectuează doar după data intrării în vigoare a ordonanței și are efecte numai pentru viitor, pensia recalculată intrând în plată numai de la data emiterii deciziei. În cazurile în care din recalculare rezultă un quantum mai mare al pensiei, se va plăti acesta, iar dacă noul quantum rezultat este mai mic, se va acorda în continuare pensia anterior stabilită și aflată în plată, fără a se aduce vreo atingere drepturilor legal câștigate anterior”.

Curtea nu a reținut în cuprinsul ordonanței nici existența vreunor dispoziții prin care să fi fost instituite privilegii ori discriminări, dispozițiile ordonanței aplicându-se în mod uniform tuturor persoanelor aflate în aceeași situație. Aplicarea unui tratament juridic diferențiat unor situații diferite, determinate, între altele, și de exercitarea unor profesii diferite, care generează venituri variate în quantum, în funcție de care se apreciază pensia convenită, nu poate fi privită ca o încălcare a principiului constituțional al egalității în drepturi.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia amintită își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În sfârșit, Curtea constată că, potrivit prevederilor art. 47 alin. (2) din Constituție, condițiile de exercitare a dreptului la pensie, a celorlalte drepturi de asigurări sociale și a altor forme de asistență socială sunt stabilite de lege. Astfel, legiuitorul este în drept să stabilească și să modifice, ori de câte ori apare această necesitate, condițiile și criteriile de acordare a pensiilor, modul de calcul și quantumul acestora, cu respectarea condiției ca aceste noi reglementări să fie aplicate de la intrarea legii în vigoare, pentru viitor, condiție pe care actele normative criticate o respectă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 398

din 25 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Romeo Sorin Pop și Ruxandra Ioana Variu în Dosarul nr. 2.968/84/2007 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 342D/2008, nr. 578D/2008 și nr. 579D/2008, care au ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Patrițiu Dărăban și Claudiu Nicolae Chiș în Dosarul nr. 2.505/84/2007 al aceleiași instanțe și în dosarele nr. 4.496/117/2007 și nr. 4.760/117/2007 ale Tribunalului Cluj — Secția de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele menționate au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, conexarea lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarelor nr. 342D/2008, nr. 578D/2008 și nr. 579D/2008 la Dosarul nr. 341D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, considerând că prevederile legale criticate au fost abrogate, iar soluția legislativă a fost preluată de noua lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 11 februarie 2008 și 28 februarie 2008, pronunțate în Dosarele nr. 2.968/84/2007, nr. 2.505/84/2007, nr. 4.496/117/2007 și nr. 4.760/117/2007 **Tribunalul Sălaj — Secția civilă și, respectiv, Tribunalul Cluj — Secția de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000**, excepție ridicată de Romeo Sorin Pop și alții în cauzele care au ca obiect judecarea cererilor de acordare a unor drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 contravin prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece Legea nr. 250/2007, care a modificat textul legal criticat, cu efectul diminuării indemnizațiilor nete, trebuia să prevadă că noul mod de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale se aplică raporturilor juridice născute începând de la data intrării ei în vigoare. Astfel, textul legal criticat, care prevede o diminuare a indemnizației în lipsa unei sancțiuni disciplinare, încalcă și dispozițiile art. 53 din Constituție, aceasta nefiind o măsură necesară într-o societate democratică.

Tribunalul Sălaj — Secția civilă și Tribunalul Cluj — Secția de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Se arată că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, conform cărora legea dispune numai pentru viitor.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 este inadmisibilă, deoarece textele criticate au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, modificate prin art. I pct. 3 din Legea nr. 250/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 19 iulie 2007, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art.23: „[...]”

(3) *Baza de calcul prevăzută la alin. (1) și (2) este venitul brut realizat lunar.*”

În opinia autorilor excepției, dispozițiile legale criticate contravin următoarelor prevederi constituționale: art. 15 alin. (2)

referitoare la neretroactivitatea legii și art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Dispozițiile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 au fost abrogate, anterior sesizării Curții Constituționale, prin art. I pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul protecției sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 1 octombrie 2007. Totodată, conform art. VI din ordonanța de urgență, „cu excepția art. V,

prevederile prezentei ordonanțe de urgență intră în vigoare pe data de 1 ianuarie 2008”.

Pe cale de consecință, Curtea reține că dispozițiile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 nu pot constitui obiectul controlului de neconstituționalitate, având în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare[...]”. Ca urmare, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Romeo Sorin Pop și alții în dosarele nr. 2.968/84/2007, nr. 2.505/84/2007, nr. 4.496/117/2007 și nr. 4.760/117/2007 ale Tribunalului Sălaj — Secția civilă și, respectiv, Tribunalului Cluj — Secția de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 280489